

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ КЪРВАВАТА ЦЕЛУВКА

chitanka.info

Добър вечер!... Или май трябваше да кажа „Добра нощ“? Надявам се, че не съм те събудил прекалено грубо, въпреки че за пръв път в живота си се уча да будя някого нежно. Все пак, когато то малък родители и учители са ти вгълпявали, че грубостта е твоят основен съюзник, става малко трудно да се превъзпиташ.

Дали се познаваме? Хм. Добър въпрос. Да почнем с половината от него — дали аз те познавам. Да, опознах те добре за изминалите два месеца. Всяка нощ идвах при теб, лягах до теб, целувах тъжните ти очи, галех коприненорусата ти коса, посягах да докосна прекрасното ти тяло, но не смеех, за да не разваля магията, и по цели нощи се любувах на твоето спящо обаяние. А сутрин с първите слънчеви лъчи се изпарявах като моминска сълза, пренасях се в мрачния си замък и по цял ден мислех за теб и се молех дано този път нощта настъпи поне две минути по-рано... за да мога да те видя отново.

Ха-ха... Не, мила, не съм сънувал. Всъщност, виждаш ли, ТИ беше тази, която сънуваше. Вашият вид нарича такива като мен „инкубус“. Вампир-прелъстител, който нощ-две поред посещава млади и невинни девойки, вмъква се в съня им, омагьосва ги с виртуозните си приказки и останалите играчки от арсенала му със сексапил... а после се люби с тях и в разгара на екстаза впива зъби в беззащитното им гърло. Знам, че звучи отвратително, но това е единственият начин моят вид да оцелее.

Естествено, и твоята съдба трябваше да бъде подобна... но се случи нещо непредвидено. Аз, безжалостният вампир, през чиито зъби са преминали стотици и дори хиляди гърла, из чиито вени тече кръвта на стотици и хиляди девойки... се влюбих. Влюбих се като тийнейджър, и то в момиче, непринадлежащо към моя вид... и то на възраст, достатъчна, за да ми бъде дъщеря.

Предполагам, че всичко това е, меко казано, неочаквано, нежелано и недобре дошло за теб. Виждам страха в очите ти, руменината по страните ти... Казвал ли ти е някой колко си красива, когато се изчервяваш? Не, не се опитвай да излъжеш, че никога не се изчервяваш — виждал съм те много пъти... Помниш ли онзи миг, когато за пръв път ти подарих роза? Тогава руменината ти наподобяваше изгрев и залез, зора и здрач, морски бриз и планински ураган...

Така стигнахме и до втората част на въпроса ти — дали ти ме познаваш. О, да, познаваш ме, и то много добре. Е, вярно... не в този вид, в който съм сега. Знам, че съм грозен, остарял и прегърбен — чета го в очите ти, не ме убеждавай, че изобщо не мислиш така. Там, в съня ти, бях млад и красив, елегантен като принца, за който си мечтала цял живот... Знаех, че няма да ме приемеш с тази външност — моят истински облик — затова си измислих друг... който да съответства на твоята красота. Душата ми е една и съща и в двете ми преобразувания, но знам, че вашият вид се ръководи основно от външния вид на... хм... човека до него, а едва след това обръща внимание на сърцето и чувствата му.

Защо съм дошъл ли? Спокойно, няма да се натрапвам, не е в кръвта ми, така да се каже. Какво, не е ли смешно? Извинявай, все забравям, че между нашите два вида лежи пропаст и че представите ни за смешно и тъжно... за любов и омраза... са коренно различни.

Дойдох, за да ти кажа сбогом. Повече няма да се намесват в живота ти или в съня ти. Реших да дойда при теб за последно, такъв, какъвто съм в действителност, а не в лъскавата си празна черупка, да поседя до теб, да те погледам и да се полюбувам на красотата ти... и да изчакам първите лъчи на слънцето, за да изчезна завинаги от Сенчестия свят. Не го приемам като самоубийство, а като лечение... Ти си прекалено млада, за да знаеш какво означава любов — не онова момичешко кикотене и държане за ръце, а Любов... но запомни от мен едно — истинската любов е болест... и от нея боли страшно.

Едва ли ще искаш да ме целунеш: нали вече не съм красавец... Всъщност така е по-добре за теб... е, и за мен, разбира се.

Слънцето вече изгрява.

Обичам те.

Сбогом. .... Почакай! Не! Не ме целувай! Ще се превърнеш във вампир! Нощта още не е свършила!!!

О, не. ....

.....

Когато отворих очи, слънцето тъкмо залязваше и блаженият мрак започваше да се спуска над замъка ми. В ушите ми още кънтеше отзвукът от въображаемия разговор, който бях провел в съня си със Селена. Странно, не бях се замислял за съществуването на подобна опасност... колкото и невероятно да бе развитието на последните пет

минути от разговора. Явно щеше да се наложи да изхвърля последните реплики от монолога си довечера, когато наистина щях да отида да се сбогувам с нея. Не можех да ѝ причиня подобно нещо.

Хм... всъщност имах още доста време до въпросния разговор. Я по-добре да поспя още малко... ..
.....

Тя стоеше до леглото ми, облечена в снежнобяла нощница, а русата ѝ коса се разливаше като сияние по раменете ѝ.

— Какво правиш тук, в името на Мрака?!

Тя се усмихна и легна до мен. Досега не бях забелязвал каква ослепително бяла усмивка има...

— Чух как обмисляш какво да ми кажеш. Постоянно повтаряш „моят вид“, „вашият вид“... Какво те кара да мислиш, че сме различни?

Сукубус!!!

Последното нещо, което почувствах, преди да пропадна в блаженството, бяха устните ѝ, леденостудени и същевременно изгарящи, долепени до моите.

Сега остава и това да е сън...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.